

Sygn. akt I CNP 32/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie ze skargi M. spółki z o.o. w W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 12 lutego 2016 r., sygn. akt V Ca (...), wydanego w sprawie

z powództwa M. spółki z o.o. w W.

przeciwko A. P. i M. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 grudnia 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez powoda M. S.A. skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. należy wskazać, co następuje:

Przedmiotem badania w postępowaniu zainicjowanym wskazanym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jest niezgodność z prawem prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie. Ocena zasadności skargi dokonywana jest przez Sąd Najwyższy przy zastosowaniu autonomicznego pojęcia bezprawności, zgodnie z którym orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17 i z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35 oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 roku, Sk 4/11, OTK-A 2012/8/97, Dz.U.2012, poz.1104). Z uwagi na nadzwyczajny charakter tego środka prawnego oraz jego funkcję, skarga musi spełniać wysokie wymagania formalne, które podzielić należy na wymogi stawiane pismu procesowemu (art. 424⁵ § 2 k.p.c.), których wadliwości podlegają naprawieniu oraz wymogi konstrukcyjne skargi (art. 424⁵ § 1 k.p.c.), których braki nie podlegają sanacji, lecz powodują obligatoryjne odrzucenie skargi na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Przedstawiona skarga nie spełnia wymogów konstrukcyjnych przewidzianych: w art. 424⁵ § 1 punkt 2, 4 i 5 k.p.c. Skarżący nie przytoczył podstaw skargi ani ich uzasadnienia, poprzestając jedynie na wskazaniu przepisu prawa, z którym niezgodny jest zaskarżony wyrok, tymczasem oddzielenie wymogu przytoczenia podstaw skargi i ich uzasadnienia (art. 424⁵ § 1 punkt 2 w związku z 424⁴ k.p.c.) od wymogu wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (art. 424⁵ § 1 punkt 3 k.p.c.), jest celowym zabiegiem ustawodawcy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Skarżący nie uprawdopodobnił także wyrządzenia

szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 2 pkt 4 k.p.c.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że uprawdopodobnienie szkody oznacza wskazanie jej postaci i rozmiaru, czasu jej powstania, związku przyczynowego między wystąpieniem uszczerbku a wydaniem wyroku, którego skarga dotyczy, a także powołanie uprawdopodobniających twierdzenie o szkodzie (uzasadniających je) faktów i dowodów (por. przykładowo postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 kwietnia 2010 r., II BP 15/09, niepubl., z dnia 19 listopada 2010 r., III CNP 44/10, niepubl., z dnia 11 grudnia 2012 r., V CNP 19/12, niepubl. oraz z dnia 6 grudnia 2012 r., I CNP 27/12, niepubl.). Powód nie wykazał także, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (wymóg z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.)

Z opisanych wyżej przyczyn Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.